

The Holy See

Послання Святішого Отця Венедикта XVI з нагоди Світового Дня молоді – Мадрид-2011

«Вкорінені й збудовані на Христі, зміцнені у вірі» (пор. Кол. 2,7)

Дорогі друзі!

Часто повертаюсь думками до Світового Дня молоді, який відбувся в Сіднеї у 2008 році. Ми там пережили велике свято віри, під час якого Божий Дух діяв з силою, творячи міцну спільноту учасників, які прибули з цілого світу. Ця зустріч, так само, як попередні, принесла рясні плоди в житті як багатьох молодих людей, так і цілої Церкви. Тепер наш погляд скеровуємо у бік найближчого Світового Дня молоді, який відбудеться в серпні 2011 року в Мадриді. Ще у 1989 році, за кілька місяців перед історичним падінням Берлінської стіни, відбувалася молодіжна проща в Іспанії, в Сантьяго де Компостела. Тепер, коли Європа особливим чином потребує віднайдення свого християнського коріння, маємо зустрітись в Мадриді, розважаючи на тему «Вкорінені й збудовані на Христі, зміцнені в вірі» (пор. Кол. 2,7). Заохочую Вас до участі в цій події, такій важливій для Церкви в Європі й для Вселенської Церкви. Хочу, щоб усі молоді люди – і ті, які поділяють нашу віру в Ісуса Христа, й ті, які вагаються, сумніваються або не вірять в Нього, брали участь у цьому досвіді, який може виявитись вирішальним для їхнього життя. Це досвід Ісуса Христа, Який воскрес і живе, та Його любові до кожного з нас.

1. Біля джерел ваших найбільших прагнень

Упродовж століть, як і тепер, багато молодих людей переживають прагнення глибоких особистих зв'язків, які характеризуються правдою та солідарністю. Багато з них хочуть збудувати справжню дружбу, досвідчити справжню любов, створити міцну родину, реалізувати себе та досягнути відчуття безпеки, що є гарантією світлого та щасливого майбутнього. Пригадуючи власну молодість, я собі усвідомлюю, що стабільність та безпека не є першорядними питаннями для молодих людей. Насправді є важливим мати працю, котра забезпечує засоби для прожиття, однак роки молодості – це час пошуку повноти життя. Озираючись у минуле, я насамперед пригадую, що ми не хотіли задовольнитись звичайним життям середнього класу. Ми прагнули більших, нових ідей. Ми прагнули відкрити сенс життя, його надзвичайність та красу. Великою мірою така настанова була наслідком часу, в якому ми жили. В роки війни та нацистської диктатури нас «пригнічували» владні структури, які домінували в суспільстві. Отож, ми хотіли звільнитись, щоб відкрити повноту людських можливостей. Думаю, що певною мірою оте велике прагнення звільнитись від буденності наявне в кожному поколінні. Пошук чогось більшого від щоденності життя й праці, прагнення чогось справді великого є звичайною частиною молодості. Чи це порожня мрія, яка блякне з роками? Ні! Жінка та чоловік були створені для чудових речей, для вічності. Ніщо інше не є достатнім. Мав слухність св. Августин, коли писав: неспокійне наше серце, поки не спочине у Тобі. Прагнення віднайти сенс життя є знаком буття Божою дитиною і «знаменням», яке залишив у нас Він. Бог є життям, і тому кожне створіння прагне повноти життя. Створена на Божу подобу, людина це робить особливим чином, прагнучи любові, радості й миру. Тому розуміємо, що було б непорозумінням прагнути до відсторонення Бога, щоб дозволити жити людині. Бог є джерелом життя. Відкинути Його означало б відійти від джерела життя, і без сумніву, позбавити себе повноти життя і радості: «бо творіння без Творця зникає»(II Ватиканський Собор, *Gaudium et spes*, 36). Теперішня культура в деяких частинах світу, а передовсім на Заході, стремить усунути Бога або визнати віру приватною справою, без жодного впливу на суспільне життя. І хоча збір цінностей, які складають фундамент суспільства, походить із Євангелії – це такі цінності, як гідність людської особи, солідарність, праця та родина, – помічаємо процес певного роду «зникання Бога», певної амнезії, якщо не повного відкидання християнства й відмови від скарбу отриманої віри, з ризиком втратити найглибшу власну сутність.

Тому, дорогі друзі, запрошую Вас поглиблювати Вашу віру в Бога, Отця нашого Господа, Ісуса Христа. Ви є майбутнім суспільства й Церкви! Як писав апостол Павло до християн в Колосах, життєдайним є мати коріння, добрий фундамент! І це стає особливо актуальним сьогодні, коли багато людей не мають тривалих точок опори, на яких могли б збудувати своє життя, таким чином відчуваючи глибоку непевність. Релятивізм, який поширюється, згідно з яким усе є однаково важливим, який проголошує, що не існує жодної об'єктивної правди,

жодної абсолютної точки відліку, веде не до справжньої свободи, а до непевності, розгубленості й конформізму стосовно швидкоминущої моди. Як молодь, ви вповноважені перейняти від старших поколінь стабільні точки відліку, котрі Вам допоможуть приймати рішення і на основі яких збудуєте своє життя: так, як молоді рослини, котрі потребують опертя, щоб потім пустити глибоке коріння та стати міцними деревами, здатними давати плоди.

2. Вкорінені та збудовані на Христі

Щоб підкреслити вагу віри в житті християн, хочу подумати з Вами над трьома мотивами, наявними у формулюванні св. Павла «Вкорінені й збудовані на Христі, зміцнені у вірі» (пор. Кол. 2,7) Можемо помітити три образи: «вкорінені» викликає в думці дерево та коріння, котре його живить, «збудовані» стосується конструкції будинку, «міцні» вказує на зростання через фізичну або духову силу. Ці образи багато чого говорять. Перш ніж їх коментувати, хотів би звернути увагу на те, що, з погляду граматики, усі три звороти в оригіналі мають пасивну форму. Це означає, що сам Христос ініціює вкорінення, будівництво та зміцнення вірних.

Перший образ представляє дерево, котре міцно тримається завдяки корінню, що є основою його конструкції та живить його. Без коріння його б міг вирвати вітер, воно б відмерло. Природним є те, що наші батьки, родичі та культура країни є дуже важливими частинами нашої особистої ідентичності. Однак Біблія відкриває наступний елемент. Пророк Єремія писав: «Щасливий чоловік, який на Господа вповає і чия надія в Господі. Він, немов дерево, посаджене над водою, що до потоку простягає своє коріння; як прийде спека, воно не боїться, і листя його зеленіє; під час посухи йому байдуже, воно не перестає родити» (Єр. 17, 7-8). Для пророка запускати своє коріння до струмка означає покладати надію на Господа, це Бог є джерелом життя. Без Нього не можемо по-справжньому жити. «Бог дав нам життя вічне, і це життя – у його Сині» (1 Ів. 5,11). Сам Ісус говорить нам, що є нашим життям (пор Ів. 14,6). В результаті, християнська віра не полягає лише у вірі в певні правди, а є передовсім особистим контактом з Ісусом Христом, є зустріччю з Сином Божим, котрий надає цілому нашому існуванню нового динамізму. Коли входимо з Ним в особисті стосунки, Христос відкриває нашу справжню особистість, і, завдяки приязні з Ним, наше життя стремить до цілковитого сповнення. В молодості завжди приходиться момент, коли ставимо собі питання про сенс нашого життя. Якої мети та напряду ми маємо йому надати? Це дуже важливий момент, який, можливо, якийсь час нас непокоїть. Починаємо роздумувати про працю, яку будемо виконувати, суть зв'язків, які матимемо, і дружбу, про яку дбатимемо. В цьому місці знову подумки повертаюся до власної молодості. Досить швидко я усвідомив своє священиче покликання, яке дав мені Господь. Однак пізніше, після війни, коли, навчаючись у семінарії та університеті, я вже йшов до тієї мети, була потреба відновити своє переконання. Я був змушений поставити собі запитання: чи це справді та дорога, котру я

повинен обрати? Чи справді така є Божа воля щодо мене? Чи зможу я залишитись вірним Йому, повністю відданим Йому та Його службі? Таке рішення не дається легко, нам доводиться страждати з цієї причини. І інакше не може бути. Однак пізніше прийшла впевненість: саме так повинно бути! Так, Ісус мене кличе, і сам дасть мені силу. Слухаючи Його та йдучи за Ним, я по-справжньому стану собою. Немає значення, чи збудуться мої бажання, важлива лише Його воля. Таким чином життя стане справжнім.

Як корені міцно тримають дерево в землі, так само фундамент забезпечує будинкові довготривалу стабільність. Через віру ми збудовані на Ісусові Христові, так, як будинок збудований на фундаменті. Біблійна історія дає нам приклади багатьох святих, котрі своє життя збудували на Божому Слові. Першим є Авраам, який почув голос Господа, що кликав його покинути родинний дім та вирушити до незнаної країни. «Авраам повірив Богові, і це зараховано йому за праведність, і він був названий приятелем Божим» (Як. 2, 23). Бути збудованим на Ісусі Христі – це відповідати на Божий заклик, довіряти Йому і здійснювати Його слово. Сам Ісус сварив учнів: «Чому ви мене звете: Господи, Господи, а не робите, що я кажу?» (Лк. 6, 46) і продовжив, застосовуючи образ дому: «Кожний, хто приходиться до мене, слухає мої слова й виконує їх, - покажу вам на кого він схожий. Він схожий на чоловіка, що, будуючи дім, викопав глибоко й поклав підвалину на камінь. І як настала злива, води наперли на дім той, але не могли його захитати, бо він збудований був добре.»

Дорогі друзі, будуйте свій дім на скелі, як той чоловік, котрий «викопав глибоко». Намагайтесь щоденно наслідувати Господнє слово. Слухайте Його як доброго Приятеля, з котрим можете розділити дорогу Вашого життя. При Його боці знайдете сміливість, щоб протистояти труднощам та проблемам, а навіть щоб побороти розчарування та невдачі. Вам постійно пропонуються простіші вибори, котрі в кінцевому результаті, як Ви самі знаєте, виявляються оманливими і не приносять внутрішнього спокою та радості. Лише Боже слово може нам вказати правильний шлях, і лише віра, яку ми прийняли, може бути світлом на нашій стежці. З вдячністю прийміть дар, який Вам приносять Ваші родини, намагайтесь відповідально відповісти на заклик Бога і стреміть до зростання у вірі. Не вірте запевненням, що вам інші не потрібні, щоб вкласти своє життя! Шукайте підтримки у вірі тих, котрі є близькі Вам, у вірі Церкви, й дякуйте Господу, що Ви отримали і прийняли її як свою!

3. Зміцнені у вірі

Ви «вкорінені й збудовані на Христі, зміцнені у вірі» (пор. Кол. 2, 7). Лист, з якого походить цей фрагмент, був написаний святим Павлом, щоб відповісти на потреби християн з Колос, котрі опинилися в особливій ситуації. Їхня спільнота потрапила під загрозу впливу певних культурних тенденцій, які відвертали вірних від Євангелія. Наша власна культурна ситуація не надто відрізняється від ситуації древніх колосян. По суті, наявна дуже сильна течія, що

ґрунтується на світській думці, котра прагне усунути Бога на задвірки життя людей та суспільства, пропонуючи і намагаючись створити «рай» без Нього. Однак досвід нам підказує, що світ без Бога стає «пеклом»: він переповнений егоїзмом, розбитими родинами, ненавистю між особами і націями, великим браком любові, радості й надії. З іншого боку, як тільки особи і нації приймають Божу присутність, оточують Його справжньою пошаною і слухають Його голосу, будується цивілізація любові, де шанується гідність усіх і де зростає відчуття спільноти разом з усіма її користями. Однак є християни, котрі піддаються світському способу мислення, і їх притягують релігійні течії, котрі віддаляють від віри в Ісуса Христа. Інші, хоч і не піддаються цим спокусам, дозволили охолонути своїй вірі, що, без сумніву, негативно впливає на їх моральний рівень.

Саме до тих християн, полонених ідеями, чужими для Євангелія, апостол Павло сказав про потугу смерті й воскресіння Христа. Ця тайна є основою нашого життя і центром християнської віри. Усі філософії, котрі легковажили нею і називали «глупотою», показували свої обмеження, пов'язані з великими запитаннями, прихованими глибоко в людських серцях. Як наступник апостола Петра, прагну зміцнити Вас у вірі. Глибоко віримо, що Ісус Христос приніс Себе у жертву на хресті, щоб обдарувати нас Своєю любов'ю. Через цю любов взяв на Себе наші гріхи і терпіння, отримав для нас прощення і відновив наш союз із Богом, відкриваючи нам дорогу до вічного життя. Таким чином ми були звільнені з того, що найбільше обтяжує наше життя, – з полону гріха. Можемо любити всіх, навіть наших ворогів, і ділити цю любов із найбіднішими посеред наших сестер і братів, а також з усіма, котрі перебувають у потребі.

Дорогі друзі, так часто боїмось Хреста, бо видається, що він є запереченням життя. Насправді, однак, є навпаки! Він є Божим «так» для людства, найвищим проявом любові й джерелом, з якого тече вічне життя. Насправді, це з серця Ісуса, прибитого до Хреста, почало текти життя, назавжди досягне для тих, яких очі піднесені до Розп'ятого. А тому я можу лише заохотити Вас прийняти Хрест, знак Божої любові, як джерело нового життя. Поза Ісусом Христом, котрий воскрес із мертвих, не може бути іншого спасіння. Лише Він може звільнити нас від зла і повернути Царство справедливості, миру й любові, до якого всі прагнемо.

4. Вірити в Ісуса Христа, не бачачи Його

В Євангелії описано досвід віри апостола Томи, показуючи прийняття тайни Хреста і Воскресіння Ісуса Христа. Тома був одним із 12 апостолів, ішов за Ісусом, був безпосереднім свідком оздоровлень і чудес, слухав Його слів і пережив розгубленість у зв'язку з Його смертю. Великоднього вечора Господь являється учням, але Томи не було серед них. Коли вони йому розповідають про те, що Ісус живий і що явився їм, він твердить: «Якщо не побачу

на його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця у місце, де були цвяхи, а й руки моєї не вкладу в бік його, - не повірю!» (Ів. 20, 25).

Ми також хотіли б мати можливість побачити Ісуса, порозмовляти з Ним, хотіли б ще інтенсивнішого відчуття Його присутності. Однак для багатьох доступ до Ісуса сьогодні є важким. Бо кружляє так багато уявлень про Ісуса, які вважаються науковими, що вони позбавляють Його величі й винятковості Його Особи. Тому, після багатьох років навчання і роздумів, у мені дозріла думка частково описати мій особистий досвід зустрічі з Христом у формі книжки, щоб майже допомогти побачити, почути і торкнутись Ісуса, в котрому Бог прийшов до нас, щоб ми могли Його пізнати. Адже сам Ісус, через вісім днів знову являючись своїм учням, говорить до Томи: «Подай сюди твій палець і глянь на мої руки. І руку твою простягни і вклади її у бік мій. Та й не будь невіруючий, - а віруючий!» (Ів. 20,27). Ми також можемо мати цей відчутний контакт з Ісусом і вкласти – якщо можна так сказати – руку в сліди Його страждання, сліди Його любові: це в святих Тайнах Він стає особливо близьким, даючи нам Себе. Дорога молоде, вчіться «бачити» і «зустрічати» Ісуса в Євхаристії, де Він є присутній і близький до тієї міри, що стає поживою на нашій дорозі; у Тайні Сповіді, де об'являє своє милосердя, завжди уділяючи нам своє прощення. Пізнавайте і служіть Ісусові також у бідних, недужих і в братах, які перебувають у важкій ситуації і потребують допомоги.

Розпочніть і провадьте у вірі особистий діалог з Ісусом. Пізнавайте Його через читання Євангелія і Катехизму Католицької Церкви; почніть розмовляти з Ним у молитві й складіть Йому свою довіру: Він Вас не зрадить ніколи! «Віра означає насамперед особисте пригорнення до Бога; водночас і невіддільно вона є добровільним визнанням усієї Правди, яку Бог об'явив» (Катехизм Католицької Церкви, 150). Таким чином отримаєте віру зрілу й тривалу, котра не буде збудована лише на релігійних почуттях чи якихось невиразних спогадах катехизму з Вашого дитинства. Зможете пізнати Бога й справді Ним жити, як апостол Тома, коли із силою визнав свою віру в Ісуса: «Господь мій і Бог мій!»

5. Триваючи у вірі Церкви, щоб бути свідками

У цьому моменті Ісус каже: «Побачив мене, то й віруєш. Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!» (Ів. 20,29) Вказує на шлях Церкви, збудованої на вірі наочних свідків – апостолів. Тому зрозуміло, що наша особиста віра в Христа, народжена в діалозі з Ним, з'єднана з вірою Церкви: ми не є самотніми віруючими, але через Хрест є членами великої родини, і саме віра, яку визнає Церква, дає певність нашій власній вірі. *Вірую*, яке визнаємо під час Святої Літургії, оберігає нас перед небезпекою віри в іншого Бога, ніж той, якого об'явив нам Ісус: «Кожен віруючий - немовби ланка у великому ланцюгу віруючих. Я не можу вірити без підтримки вірою інших, а своєю вірою я допомагаю підтримувати їх віру» (Катехизм

Католицької Церкви, 166). Завжди дякуймо Богові за дар Церкви; він дає нам можливість рухатись у певності віри, котра дає нам справжнє життя (пор. Ів. 20,31).

В історії Церкви святі та мученики черпали із прославленого Ісусового Хреста силу, щоб бути вірними Богові навіть до тієї міри, щоб віддати своє життя. У вірі віднайшли силу, щоб перемогти слабкості й здолати негаразди долі. Бо важливим є те, про що говорить Іван Апостол: «Хто перемагає світ, як не той, хто вірує, що Ісус - Син Божий?» (1 Ів. 5,5). Перемога, яка народжується з віри, є любов'ю. Скільки християн було і є живим свідченням сили віри, котра проявляється в любові: будівничі миру, заступники справедливості, аніматори людянішого світу, який відповідає задумові Бога. Вони задіяні, із знаннями та професіоналізмом, у різних ділянках суспільного життя, успішно сприяючи спільному добру. Любов, котра впливає з віри, повела їх до дуже конкретного свідчення, об'явленого ділом і словом: Христос не є добром лише для нас, Він є найціннішим скарбом, яким ми повинні ділитись з іншими. В епоху глобалізації, у цілому світі будьте свідками християнської надії: є багато таких, які прагнуть цю надію отримати! Перед могилою свого приятеля Лазаря, котрий помер за чотири дні перед тим, Ісус, перш ніж його воскресити, сказав до його сестри: «Коли віруєш, то побачиш славу Божу» (Ів. 11,40). Ви також, якщо повірите, якщо зможете жити й свідчити про Вашу віру щодня, станете знаряддям, через яке інші молоді люди зможуть – так, як Ви – віднайти сенс і радість життя, які народжуються від зустрічі з Христом!

6. На шляху до Світового Дня молоді в Мадриді

Дорогі друзі, ще раз запрошую Вас до участі в Світовому Дні молоді в Мадриді. З глибокою радістю чекаю особисто на кожного з Вас: Ісус хоче зробити Вас міцними у вірі через Церкву. Рішення повірити в Ісуса Христа й піти за Ним не є легким. Заважають йому наші власні зради, а також численні голоси, котрі вказують нам на легші дороги. Але не дозвольте Вас знеохотити. Натомість шукайте підтримку в християнській спільноті, шукайте підтримку в Церкві! Впродовж року, який надходить, старанно приготуйтеся до зустрічі в Мадриді разом із вашими єпископами, священиками й відповідальними за молодіжне душпастирство у ваших єпархіях, у парафіяльних спільнотах, товариствах і рухах. Якість нашої зустрічі передовсім буде залежати від духовного приготування, молитви, спільного слухання Божого Слова і взаємної допомоги.

Дорога молоде, Церква розраховує на Вас! Потребує Вашої живої віри, Вашої творчої любові й динамізму Вашої надії. Ваша присутність відновлює Церкву, омолоджує її і дає їй нові сили. Саме тому Світові Дні молоді є ласкою не лише для Вас, а й для цілого Божого люду. Церква в Іспанії активно готується прийняти Вас і пережити з Вами цей радісний досвід віри. Дякую єпархіям, парафіям, санктуаріям, монашим згромадженням, товариствам

і церковним рухам, котрі з посвятою працюють, готуючи цю подію. Нехай Господь не жаліє їм Свого благословення. Нехай Пресвята Богородиця супроводжує цю дорогу приготувань. Та, котра в часі Благовіщення з вірою прийняла Боже Слово; котра з вірою погодилась на те, щоб Боже діло доконалося у Ній. Промовляючи своє «fiat», своє «так», отримала дар великої любові, через яку всю себе віддала Богові. Нехай Вона заступається за кожного і за кожну з Вас, щоб на найближчому Світовому Дні молоді Ви могли зростати у вірі й любові. Запевняю Вас про мою батьківську пам'ять в молитві й від щирого серця благословляю Вас.

Ватикан, 6 серпня 2010 р., свято Господнього Преображення

ВЕНЕДИКТ XVI

© Copyright 2010 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana